

LIBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANCIU, MIHAI-DUMITRU

În anticameră / Mihai-Dumitru Manciu. - București : Ideea
Europeană, 2025

ISBN 978-630-333-112-6

821.135.1

Mihai-Dumitru Manciu

În anticameră

București, 2025

Alarma

Un miros greu de alcool, transpirație, tutun și ceva nedefinit îmbâcsește camera. Un bec stins e spânzurat de o sârmă. Pereții albi sunt invadați în zona geamului ascuns în spatele unor draperii groase, gri-închis, de un strat subțire de mucegai, iar la întâlnirea cu tavanul câțiva păianjeni și-au întins în voie pânzele. Din covorul gălbui ce acoperă parchetul vechi, decolorat, se mai pot distinge doar niște petice răzlețe. Podeaua, care nu a mai văzut un aspirator de mult prea mult timp, este destinată hainelor murdare și curate aruncate haotic, șosetelor purtate în ultima săptămână, hârtiilor motolite, sticlelor goale de plastic, dozelor de bere și ambalajelor de chipsuri. Lângă geam e un birou acoperit de cărți, deodorante goale sau pline, un laptop nou așezat peste un laptop vechi, câteva căni ce emană miros de cafea sau de alcool, o scrumieră plină în care ai mai reușit cumva să strecuri ultimele țigări de aseară, două farfurii murdare, una peste alta, tacâmurile aferente, șervețele și alte nimicuri. Spătarul scaunului din fața biroului joacă rolul de cuier. Televizorul prins de perete, invadat de praf, este pornit, cu volumul scăzut, și afișează o reclamă la bere unde un grup de prieteni,

așezați pe iarbă, îmbrăcați în haine colorate, ciocnesc niște sticle sub soarele de vară. Dulapul din lemn masiv de pin lăcuit, în ton cu biroul, tronează asupra întregii camere. Are ușile întredeschise, dar este aproape gol. Hainele și-au găsit locul în alte părți. Patul simplu, construit dintr-un pal ce imită lemnul de cireș, este suport atât pentru lenjeria actuală, care deja a prins un miros neplăcut de transpirație, cât și pentru lenjeria care îl acoperise anterior și care acum stă motolită într-un colț alături de câteva șosete purtate și desperecheate. Tot pe acest pat stai și tu, pe burtă, salivând pe o pernă și cu o alta între picioarele desfăcute, acoperit complet de o plapumă groasă. Ai o mână pe lângă corp, iar pe cealaltă o ții dreaptă, cu brațul sub pernă și cu antebrațul atârând deasupra singurei noptiere din cameră. Noptiera prăfuită are aceeași culoare cu patul și este gazdă pentru o folie de paracetamol, două sticle aproape goale de apă de doi litri, o telecomandă și pentru eternul companion, adevăratul și singurul prieten real care are capacitatea de a te salva de numeroase interacțiuni sociale nedorite, chiar penibile: telefonul mobil.

Eu sunt tu și tu ești eu, împărțim un corp vechi de treizeci și cinci de ani, dar de care, în ciuda protestelor mele vehemente, ai refuzat să te îngrijești. Corpul greu și moale ar putea ușor să aibă un deceniu mai mult, iar fața de ceară, brăzdată de riduri, cu pungi vineții sub ochii morți, cel puțin la fel. Suntem pur și simplu doi oameni care se înghesuie într-un trup. Nu cred că trăim o situație neobișnuită. Probabil că majoritatea corpurilor au cel puțin doi locatari. De cele mai multe ori tu deții controlul zgârciului comun și eu țin la tine că nu procedezi corect, că ești nedrept față de tine însuși, dar în special față de mine pentru că eu sunt cel pe care îl târăști după tine și cel care suferă pe nedrept consecințele

acțiunilor și mai ales pe cele ale inacțiunilor tale. Și eu sunt obosit. Îți amintești? În adolescență urlam la tine, te scuturam, preluam deseori măcar parțial controlul în timp ce tu alegeai să te transformi în haine de plumb care să îmi blocheze orice tentativă de a ne salva. Acum nu mai am nici eu prea multă energie. Sunt resemnat în mare parte, mă mulțumesc să fiu vocea eternă care te însoțește turnând adevărul meu în urechile tale. Tu îmi spui că adevărul nu este al meu, ci al nostru. Îmi dai dreptate, mă duci cu zăhărelul, îmi promiți mereu că de mâine, de săptămâna viitoare, după ce te mai liniștești, după ce strângi niște bani, după ce o să vină primăvara, după ce se ajunge la o pace definitivă în Orientul Mijlociu, după... vom face cum vreau eu, îmi vei permite să trec la volan, dar o faci din ce în ce mai rar. Nici tu nu-ți mai crezi minciunile.

Noi suntem un amalgam de contradicții. Vreau să fiu sănătos, dar nu vreau să fac sport și ar merge o bere, iar berea cere ceva sărat și o țigară sau două. Vreau să vorbesc germană, dar nu vreau să o învăț. Vreau ca viața mea să aibă un sens, dar nu și să îi caut unul. Vreau bani, dar nu și să muncesc. Vreau prietenie, vreau iubire și apartenență, dar să nu care cumva să fiu pus în situația de a interacționa cu cineva, de a scoate capul de sub pătură. Oamenii din jur îmi provoacă dispreț, teamă și un dor pe care nu vreau să îl recunosc de cele mai multe ori. Mereu mi-a plăcut cinematografia, când eram mic și până târziu, poate și acum, visam amândoi să facem școala de film, să fim scenariști și regizori, dar tu ai spus că nu e de viitor, mai bine amânăm, găsim un loc de muncă serios, strângem ceva bani și de atunci tot așa o ținem. Îmi tot promiți că într-un viitor vag vom lua măsuri pentru a nu mai fi așa singuri, pentru a crea o existență care să însemne ceva pentru noi sau cel puțin

pentru a ne prelungi viața, poate măcar ne apucăm să scriem scenariu și să le trimitem la case de producție sau unde s-or trimite, sau facem scurtmetraje independente cu telefonul și le punem pe YouTube, sau poate scriem o carte de critică de film și încercăm să o publicăm pe undeva, dar tot ce faci este să torni noi și noi straturi de plumb, iar eu stau neputincios în rezervă. Sunt un pasager într-o mașină condusă de un nebun către un zid. Tip la șofer, îi spun ce urmează să se întâmple, îl implor să se oprească, iar el îmi promite că va evita în ultimul moment zidul.

Nu se poate! Nu se poate! Nu se poate! Se întâmplă din nou? Când? Când a trecut timpul? Abia acum cinci secundă te-ai pus în pat. Ai aceeași reacție instinctivă și aceleași întrebări imbecile ca în fiecare dimineață... Alarma veselă începe să sune și are mirosul metalic al metroului, dar și pe cel neutru, doar vag parfumat al birourilor sterile. O oprești furios și îți bagi capul sub pernă. Nu-i nimic, va porni din nou peste cinci minute și apoi peste încă cinci și încă cinci. Asta nu este o luptă pe care o poți câștiga. Știi asta, vei pierde. Este inevitabil. Încă nu te-ai hotărât să mori. Afară e frig, sub plapumă e cald, pământul se învâрте în jurul soarelui, iar tu vei fi învins din nou de împuțiciunea aia ascuțită de alarmă voioasă, dar asta nu te face să renunți la luptă. O, nu! Puține lucruri te pot face să renunți la această luptă. Știi că pe măsură ce te încapățânezi să continui să te revolți îți va fi din ce în ce mai greu, dar nu vrei să renunți. Plapuma nu vrea să îți dea drumul, e caldă și moale, te îmbrățișează cu tandrețe, e o amantă iubitoare, protectoare, iar brațele ei sunt paradisul, chiar dacă pute pentru că nu ai mai schimbat lenjeria de când nici măcar nu îți mai amintești. Frigul de afară, munca neterminată, pasiunile și temerile tale, e-mailurile

netrimise, facturile, războaiele din toată lumea, vântul solar, mâncarea, apa, centura de asteroizi și mașina de spălat stricată, nimic nu contează. Tot ce te interesează este plapuma care te apasă, te înconjoară din toate părțile. Ai vrea să îți fie mormânt, să te îmbrățișeze la infinit, să te lași în voia ei într-o dulce și confortabilă uitare. Ar fi ideal, dar până la urmă tot te vei trezi în mod natural, iar lumea te așteaptă oricum. Între timp inima ta e chinuită de pulsul care sare peste o sută de fiecare dată când te trezești și scade iar când începi să ațipești. Din nou te ia somnul, te întorci în acel paradis oniric din care ai fost smuls cu brutalitate de tiranica alarmă. Știi că ea va reveni, știi că nu există scăpare, iar sentimentul te macină și nu îți permite să revii complet la starea de bine ce a precedat hărțuirea la care ești supus, dar încerci să nu îl bagi în seamă, să te bucuri de ultimele minute de pace. Ignorându-ți sentimentele, voioasa melodie începe să sune din nou. Pare a fi sarcastică. Se amuză pe seama ta și a suferințelor tale. O oprești iar. Nu-i nimic. Are cinci minute să își recapete forțele. Pe ea nu o grăbește nimeni. Timpul este și va fi mereu de partea ei. Timpul este și va fi mereu dușmanul tău. Încerci să nu te gândești la asta și să te întorci măcar pentru o fracțiune de secundă sub protecția plapumii. O să fie greu când vei fi aruncat din nou în realitate, dar asta se va întâmpla târziu, peste un moment, iar tot ceea ce contează este secunda prezentă în care te poți încă bucura de o abandonare totală a sinelui, sau cel puțin poți încerca. Alarma revine, parcă tot mai imperientă. Nu îți dai seama pentru a câta oară o face, dar știi foarte bine că nu are de gând să se oprească. Cu vocea mea agasantă, îți sugerez că ar fi cazul totuși să te trezești. Deja este târziu. Vei întârzia din nou. Vei fi văzut prost. Îți riști locul de muncă și demnitatea

pentru câteva minute în plus de somn. Știi asta. Dacă te-ai ridica acum din pat, ai face duș rapid, te-ai îmbrăca și ai pleca, ai putea să ajungi la timp, dar nu o vei face. Ți spui că te vei trezi imediat. Ai de gând să mai lași alarma să sune doar o dată. Sună din nou, parcă după doar o secundă. E deja ora șapte și patruzeci și cinci. Trebuie să fii la muncă la nouă. Vei face cam o oră pe drum, în cel mai bun caz. Dacă te-ai ridica din pat acum, ai avea cam cincisprezece minute la dispoziție să faci un duș, să te îmbraci și să pleci, mai mult decât suficient timp dacă nu pierzi vremea. Vezi? Deja ești preocupat de matematică. Faci calcule. Alarma a învins. Ce cuvânt oribil: alarmă! Implică ideea de surescitare, de panică, de acțiune. Ea nu lasă loc de contemplare, de lene sau liniște. Ea este un absolut. Trebuie să faci ceva, să rămâi la adăpost sau să te trezești și să te bagi sub duș. A... sună din nou. O oprești pentru ultima oară astăzi, le oprești și pe cele care urmau după ea. Oftezi adânc. Te ridici și te așezi în fund pe marginea patului. Ieșit de sub protecția plăpumii, observi cum lumea se naște din nou. Ochii disting forme reci în întuneric, haine aruncate pe jos, colțul unei noptiere, sticle de apă. Căldura plăpumii începe să devină o amintire idealizată, iar frigul începe să îți intre în oase, chiar dacă în garsonieră nu este frig. Simți o vagă durere de cap. Te așteaptă o zi lungă și ești conștient de asta. E ora șapte și cincizeci și două. E târziu, dar cât de devreme! Mai sunt multe ore până când te vei putea întoarce în acest pat al libertății pe care ești forțat să îl părăsești. Toate secundele până atunci par să tindă către infinit. Oare te vei mai întoarce? Da, mereu te întorci.

Gâtul îți este uscat, iar gravitația pare să se fi intensificat. Patul te trage pe spate, dar nu cedezi tentației. O înghițitură de apă stinge puțin din focul care îți arde

gâtul. Ești amețit, capul doare parcă ceva mai tare, iar ai băut prea mult, iar te-ai culcat mult prea târziu, iar ai depășit două pachete de țigări ieri. Seara nu vrei să te culci pentru a te mai bucura de câteva minute și ore de libertate, iar dimineața nu te-ai mai trezi. Nu ești un om, ești mai mulți. Ești mai mulți oameni diferiți, iar majoritatea nu sunt în stare să se înțeleagă unul pe altul. E normal să apară dispute atunci când mai multe persoane împart același bun. Se ceartă mereu între ei cam toți colegii de apartament, ce alte așteptări pot exista de la colegii de corp? Omul care erai aseară nu voia să doarmă, nu voia să se teleporteze în următoarea zi de muncă, voia să citească, să vadă un film, să bea un vin și să stea la povești cu sine însuși pentru a-și mai putea confirma nițel certitudinile și vagul sentiment de superioritate de care ține cu dinții. Ce altceva poate să vrea un om? Pentru ce altceva poate trăi dacă nu pentru a se bucura de artă, de oamenii pe care îi iubește sau, dacă nu îi are, de propriile certitudini? Ce altceva poate să îl motiveze dacă nu eterna vânătoare a catharsisului (indiferent de factorii care îl provoacă)? Totuși, omul care erai aseară s-a văzut nevoit să adoarmă și, ușor, ușor, a ajuns inevitabil să îi cedeze controlul trupului comun celui care ești acum. Nu poți să îți înțelegi sinele din seara precedentă. Alerga după o plăcere iluzorie prin cărți, filme și pahare. Nu putea să înțeleagă că plăcerea supremă este undeva între saltea și plapumă? Of...! La noapte iar o să se întoarcă și nu o să te lase să te culci devreme.

Cât e ceasul? E șapte și cincizeci și șapte!!! Stai în fund pe marginea patului de cinci minute. Nu te simți bine, nu te odihnești, nici nu te miști, nu te grăbești, nu faci ceva productiv. Iar pierzi vremea, ca de obicei. E inevitabil, vei întârzia, ca de obicei. Ridică-te! Hai! Trebuie

să mergi la muncă! Știu că e oribil, dar trebuie. Trebuie să faci ceva, să fii cineva, trebuie să îți poți susține viața. Trenul îi duce pe toți în același loc, dar trebuie să încerci să îți iei bilet la o clasă mai bună, cu podele curate, fotolii comode și ferestre largi pe care sunt proiectate iluzii. Trebuie să te duci la muncă. Mai ai cel puțin treizeci de ani până la pensie!!!

Blocul e un stup. Albine care trăiesc unele peste altele. Ba nu! Membrii unui stup lucrează în tandem, urmăresc un scop comun. Blocul e un multivers. Fiecare apartament adăpostește câte un suflet sau mai multe, fiecare suflet e un univers care se cunoaște cât de cât pe sine însuși, dar nu poate fi cunoscut niciodată de altcineva, cel puțin nu în totalitatea sa, iar acele suflete sunt doar vag conștiente unele de altele, încearcă să nu se atingă, de cele mai multe ori, iar atunci când o fac aruncă politețuri reci, se ceartă pe costurile de întreținere sau sparg semințe și, în cel mai rău caz, se joacă găurind pereții cu bormașina fără niciun rost sau dau petreceri zgomotoase cu muzică infectă ca să nu te poți tu odihni, la dracu'!!!!

Când locuiai cu părinții visai să fii mai independent. În timpul facultății, la cămin, visai să ai o cameră doar a ta, fără colegi. De când te-ai mutat singur visezi la o viață fără vecini, la un loc al tău izolat, undeva în natură, un loc unde să ai parte de tot confortul, inclusiv de internet, tv și cărți, iar toate necesitățile să îți fie livrate la ușă. Ciudat! Când locuiai cu părinții, vecinii nu te deranjau deloc. Puneau muzică, zbierau, munceau cu scule gălăgioase, dar nu îi simțeai. Erau doar acolo și atât.

Doamna Milescu

De la apartamentul de vizavi auzi frecvent, la toate orele, „tap, tap, tap, tap...”. E valabil și pentru dimineața asta. Blocul ăsta zici că-i făcut din hârtie. Dacă trage apa unul de la trei îl aud ăia de la parter. Sursa zgomotului e bastonul vecinei de mai sus. Nu se poate deplasa bine fără el, dar face ture prin casă aproape la orice oră din zi și din noapte. Se antrenează pentru maraton? Bastonul nu are o terminație de cauciuc, la cum sună ar putea fi chiar de metal, făcut special să deranjeze vecinii de jos. Emite un sunet minunat de strident pe parchetul ei vechi și sigur neacoperit de covoare. Ce fel de bătrân are podelele goale, fără covoare persane cu modele kitschoase? Te scoate din minți în fiecare zi, dar nu ai zis niciodată nimic. Oricum nu ai cum să schimbi ceva. Cum ar fi să suni la poliție să spui că nu te poți odihni din cauza zgomotelor de la apartamentul de deasupra? Vine poliția și le deschide ușa o bătrână care îi invită la ceai că se simte singură. Ce dracu' tot aleargă baba prin casă toată ziua și noaptea? Nu poate să se plimbe pe stradă sau prin parc? De ce nu stă locului ca un om normal? Uneori o urăști, nu vrei să recunoști asta, dar simți că abia aștepti să moară, să scapi de eternul tap, tap, tap. Alteori îți provoacă o